

22

Fővárosi Ítéltábla
20.Gpkf.44.451/2016/3.

FŐVÁROSI TÖRVÉNYSZÉK GAZDASÁGI KOLLÉGIUMA		16.
FŐLAJSTROMSZÁM KEZDŐIRATON:		
Postán / Gyűjtőládába / Személyesen / E-mailen / Faxon		
Érkezett:	2016 NOV 28.	
PÉLDÁNY:	IV.	
MELLÉKLET:	KOZTUK:	
FŐLAJSTROMSZÁM: UTÓIRATON:	h1670/11	

A Fővárosi Ítéltábla a Gönczi László ügyvéd (1027 Budapest, Margit krt. 54.) által képviselt () felperesnek – a Lombard Pénzügyi és Lizing Zrt. (6720 Szeged, Somogyi utca 19.) alperes ellen tisztességtelen szerződési feltételek érvénytelenségének megállapítása iránt indult perében a Fővárosi Törvényszék 2016. április 18. napján meghozott 36.G.41.676/2015/16. sorszámú végzése ellen az alperes 17. sorszámú benyújtott fellebbezése folytán – tárgyaláson kívül – meghozta a következő

v é g z é s t :

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság végzését helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 5.000 (ötezer) forint másodfokú perköltséget.

A végzés ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s :

A felperes 2014. május 14-én indított keresetet az alperessel szemben kölcsönszerződés és opciós szerződés érvénytelenségének megállapítása iránt. Az elsőfokú bíróság a 46.G.42.206/2014/4. számú végzésével a peres eljárást hivatalból felfüggesztette a 2014. évi XXXVIII. törvény (a továbbiakban: DH1 tv.) 16. §-ában említett külön törvényben meghatározott intézkedésig, de legkésőbb 2014. december 31. napjáig.

Az elsőfokú bíróság az eljárást folytatta, egyúttal felhívta a felperest, hogy keresetét a 2014. évi XL. törvény (a továbbiakban: DH2 tv.) 37. § (1) bekezdésének megfelelő tartalommal terjessze elő. A felperes a felhívás alapján a keresetét megváltoztatta, és az elsőfokú bíróság a 9. számú végzésével 2016. február 12. napjára kitűzte a per első tárgyalását. Az idéző végzést az alperes jogi képviselője útján 2016. január 19-én átvette, majd a 2016. február 9-ei beadványában érdemi ellenkérelmének előadására határidő hosszabbítás iránti kérelmet terjesztett elő azzal, hogy az első tárgyaláson csatolja okirati bizonyítékait, illetőleg előadja bizonyítási indítványait. A per első tárgyalásán az alperes szabályszerű idézés ellenére nem jelent meg, és az elsőfokú bírósághoz az ellenkérelmet tartalmazó írásbeli beadványa sem érkezett meg. Mindezekre tekintettel az elsőfokú bíróság a felperes kérelmére bírósági meghagyást bocsátott ki. Az alperes 2016. február 5-én kelt érdemi védekezést is tartalmazó beadványa postai úton 2016. február 15-én érkezett az elsőfokú bíróságra.

Az alperes 2016. március 18-án igazolási kérelmet nyújtott be, egyúttal a bírósági meghagyással szemben ellentmondással élt. Előadta, hogy az érdemi védekezését tartalmazó beadványt 2016. február 8-án postai úton előterjesztette, amelyben a keresetet részben elismerte, másik részében pedig vitatta. Állította, hogy mulasztást nem követett el, mert a kitűzött tárgyalást megelőző 4 nappal ajánlott küldeményként az ellenkérelmet postai úton megküldte, így okkal feltételezte, hogy 2-3 munkanapon belül a címzetthez megérkezik. Önhibáján kívül történt, hogy a tárgyalás időpontjáig a küldemény nem érkezett meg a bíróságra, ezért kérte, hogy az elsőfokú bíróság igazolási kérelmének adjon helyt. Kérelmét kiegészítve arra is hivatkozott, hogy a Polgári

perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: Pp.) 105. § (4) bekezdése alapján nem lehet alkalmazni a határidő elmulasztásának következményeit, ha a bírósághoz intézett beadványt legkésőbb a határidő utolsó napján ajánlott küldeményként postára adták.

Az elsőfokú bíróság a 16. számú végzésével az alperes igazolási kérelmét elutasította.

A végzés indokolásában idézte a Pp. 107. § (1)-(2) bekezdéseit. Kiemelte, hogy az idéző végzésben figyelmeztette az alperest, a keresetre 15 napon belül, de legkésőbb a tárgyaláson nyilatkoznia kell. Az alperes a 10. számú beadványában úgy kérte ennek a határidőnek a meghosszabbítását, hogy egyúttal vállalta az ellenkérelem előterjesztését, legkésőbb az első tárgyaláson. Az elsőfokú bíróság ezt a lehetőséget a Pp. rendelkezéseinek megfelelően eleve biztosította a 9. számú végzésben, tehát a határidő hosszabbítása iránti kérelemről nem kellett külön döntenie. A mulasztás vétlenségét önmagában nem alapozza meg, hogy az alperesnek nagy terjedelmű iratokat kellett beszereznie, mert már a 10. számú beadványában előadhatta volna, ha vitatja a keresetben foglaltakat. Ilyen nyilatkozatot azonban a beadvány nem tartalmazott. Nem elégséges a mulasztás vétlenségének valószínűsítéséhez az sem, hogy az alperes a tárgyalás előtt 4 nappal postára adta az ellenkérelmét, mert az csak a tárgyalás után érkezett a bírósághoz. A Pp. 135. § (1) bekezdése speciális rendelkezés a 105. § (4) bekezdéséhez képest. Az alperesnek ezért olyan időben kell az ellenkérelmet előterjesztenie, hogy az legkésőbb az első tárgyaláson a bíróság számára megismerhető legyen. A bírósági meghagyáshoz fűződő jogkövetkezmények igazolási kérelem útján akkor háríthatóak el, ha az alperes előadja azokat a mulasztását kimentő okokat, amelyek akadályozták őt abban, hogy a per első tárgyalásán megjelenjen. Az alperes ilyen indokot az igazolási kérelemben egyáltalán nem adott elő.

A végzés ellen az alperes nyújtott be fellebbezést, amelyben annak hatályon kívül helyezését és igazolási kérelmének teljesítését kérte.

Előadta, hogy a határidő hosszabbítás iránti kérelemben azért nem írt nyilatkozatot, mert nem álltak rendelkezésére teljes körűen az iratok, illetőleg az ellenkérelemben sem vitatta a teljes követelést. Az első tárgyaláson nem jelent meg, mert az alperes ellen az ország különböző bíróságain köztudottan közel 2000 per van folyamatban. Az alperes okkal feltételezte, hogy a küldemény 2-3 munkanapon belül a címzetthez megérkezik. Önhibáján kívül történt, hogy mindez nem valósult meg. Idézte a Pp. 136. § (2) bekezdését azzal, hogy semmis szerződésre alapított kereseti kérelem előterjesztése esetén aggályosnak kell tekinteni a kereseti kérelmet, ha kétséges a követelés jogalapja vagy fennállása. A bírósági meghagyás kibocsátásának együttes feltételei ebben az esetben nem álltak fenn. Hivatkozott a Pp. 105. § (4) bekezdésére is, mert ebben az esetben a mulasztás jogkövetkezményeit nem lehet alkalmazni. Nem helytálló az elsőfokú bíróságnak a Pp. 135. § (1) bekezdését, valamint a 105. § (4) bekezdését érintő értelmezése.

A felperes a fellebbezésre benyújtott észrevételében – tartalma szerint – az elsőfokú bíróság végzésének helybenhagyását kérte.

A fellebbezés nem alapos.

Az elsőfokú bíróság az irányadó jogszabályok mindenben helyes alkalmazásával utasította el az alperes igazolási kérelmét, a végzés indokaival a másodfokú bíróság maradéktalanul egyetért, ezért az alperes fellebbezésére tekintettel csupán az alábbiakat emeli ki.

A Pp. 136. § (2) bekezdése pontosan meghatározza a bírósági meghagyás kibocsátásának eljárási feltételeit. Az alperes az első tárgyalást nem vitásan elmulasztotta, és írásbeli védekezése az első tárgyalás határnapjáig a bírósághoz nem érkezett meg. Az elsőfokú bíróság helyesen utalt arra, hogy az alperes a mulasztásának a bírósági meghagyás kibocsátásában megvalósuló jogkövetkezményeit akár a tárgyaláson való megjelenésével, akár írásbeli védekezésének határidőben történő benyújtásával elháríthatta volna. Az alperes által előadott okok azonban egyáltalán nem alkalmasak a mulasztások

vétlenségének valószínűsítésére. Az igazolási kérelem kizárólag a mulasztás jogkövetkezményeinek elhárítására, és nem a bírósági meghagyással szembeni jogorvoslatra szolgál, ezért annak elbírálása szempontjából semmilyen jelentősége nincs, hogy a kereset mennyiben volt alkalmas a bírósági meghagyás kibocsátására.

A kifejtett indokok alapján a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság végzését a Pp. 259. § alapján alkalmazandó 253. § (2) bekezdése értelmében – a Pp. 253. § (4) bekezdése alapján visszautalva annak mindenben helyes indokaira – helybenhagyta.

Az alperes fellebbezése eredménytelen volt, ezért a Pp. 239. §-a, 259. §-a és 78. § (1) bekezdése értelmében köteles a felperes ügyvédi munkadíjban felmerült másodfokú perköltségét megfizetni, amelynek mértékét a másodfokú bíróság a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. § (3) és (5) bekezdései alapján állapította meg.

Budapest, 2016. november 3.

dr. Senyei György s.k.
a tanács elnöke

dr. Bleier Judit s.k.
előadó bíró

dr. Bicskei Ildikó s.k.
bíró



A kiadmány hitelül:

Luel